

Naar — vi hufte jo alle hans Præskrift — og den ærede Forslagsstiller har jo heller ikke været ene om at bestæftige sig med Sagen, vi kende jo navnlig ogsaa Kandidat Traps Skrift og adskillige andre. Under Debat har Sagen altsaa været længe. Naar man saa spørger, hvorfor da ikke Regeringen og navnlig Indenrigsministeren, som var nærmest til det, paa et tidligere Tidspunkt har forelagt Sagen, vil jeg blandt andet nævne den Grund, at medens Retsafgørelser i den Materie have været meget hyppige i Udlandet, navnlig i de større Lande, saa have de været meget sjældne hos os, og derfor har Trangen efter min Mening været lille, og der har været ringe Grund til at paakalde Lovgivningen. At komme med et stort Apparat, naar det ikke passer ind i de givne Forhold, tror jeg ikke er rigtigt. Saa kan den ærede Taler nævne, og det sagde han ogsaa: Ja, men Industrimødet har taget Spørgsmaalet op i 1892 og henvendt sig til Regeringen med Ønsket om, at den vilde tage Sagen op til Lovgivning. Enhver Tvivl var jo i øvrigt ikke bortskaaet paa Industrimødet, men jeg indrømmer, at en Beslutning derom blev taget. Det, der fremkom, var imidlertid ikke for mig ganske overbevisende, og der var tilfældig en anden Grund, hvorfor i alt Fald Indenrigsministeren den Gang maatte tage nogen Anstand, og det var den, at Næringskommissionen sad, og det kunde jo ikke være mig ganske ukendt, at der ogsaa der var Overvejelse fremme denne Sag vedrørende. Det ærede Medlem vil saa ogsaa støtte sig til Næringskommissionen. Det forstaar jeg ikke. Jeg indrømmer ganske vist, at Næringskommissionen har taget Spørgsmaalet op, hvad jeg heller ikke har været uopmærksom paa, og det kunde derfor ogsaa for mig være tvivlsomt, om ikke nu Tiden var kommen for mig til at tage Spørgsmaalet op, men Næringskommissionens Grundlag er et andet end den ærede Talers. Næringskommissionen forudsætter Sagen optaget paa Grundlag af de bestaaende Organisationer, og Næringskommissionen foreslaar jo netop ny Kammer for en Næstorganisation, altsaa foreslaar Skridt, som kunde være forberedende i den Retning, naar man skulde følge den Vej, Næringskommissionen peger paa. I øvrigt gaar Næringskommissionen jo til en vis Grad uden om Spørgsmaalet, idet den formener, at der burde endnu en Kommission til at granske særlig dette Spørgsmaal; det tror jeg nu ikke. Thi jeg tror, der foreligger Eksempler nok i Udlandet og teoretiske Overvejelser nok til at komme frem uden en Kommissions Hjælp, og saa kalder jeg denne Vej en Omvej. Men den ærede Forslags-

stiller maa jo erkende, at hans meget vanskelige §§ 7 og 8, hvorved der stables en Organisation fra Bunden af med Valgforporationer, og hvort der gives Bestemmelser om, hvad der skal ske, naar disse Valgforporationer ikke ville gøre sig selv, ville falde bort, naar man arbejder paa det Grundlag, Næringskommissionen har forudsat. Jeg har som sagt ikke set nogen Grund til at tage Spørgsmaalet op, idet jeg altid vilde betænke mig paa at gøre det, naar jeg ikke havde nogenlunde fyldestgørende Sikkerhed for at imødekomme en virkelig Trang, og at skabe et meget stort Apparat har altid sine mislige Sider. Deraf følger ikke, at jeg ikke skulde finde, at det i og for sig har en stor Interesse at faa Spørgsmaalet frem, og at den ærede Taler kan have haft megen Ret fra sit Standpunkt — den ærede Taler er jo Specialist paa det Omraade — i at bringe det til Overvejelse her i Tinget, men for Regeringen maa Sagen stille sig noget anderledes. — Naar jeg ser nærmere paa dette Forslag, maa det med al Erkendelse af, at Enighedskamrene nærmest pege paa Indenrigsministeriet, og at det vel kan være, at Indenrigsministeren paa et senere Stadium maa træde til ved Behandlingen af denne Sag og i det hele ogsaa konferere med Udvalget, uægtelig for mig stille sig saaledes, at de væsentlige Bestemmelser og de Bestemmelser, hvori den ærede Forslagsstiller ogsaa ganske rigtig fordybede sig mest og opfastebe stærkt Tvivl om, ere de rent juridiske, og derfor tror jeg nok, hvad jeg ogsaa er enig med min Kollega Justitsministeren i, at det er rigtigt, at denne Behandling fortrinnsvis overgaar til Justitsministeren. Og jeg skal sige, hvorfor jeg er af den Mening. — Jeg er af den Mening, fordi Enighedskamrene jo aldeles slutte sig til Arbejdsretterne; det er Arbejdsretterne, der udforme sig som Enighedskamre. Det kommer altsaa an paa, om de Bestemmelser, der i Lovforslaget træffes om Arbejdsretterne, ere rigtigt affattede og juridisk forsvarlige. Det skal jeg for øvrigt ikke indlade mig paa, idet min Kollega selvfølgelig vil bestæftige sig dermed. Et Hovedpunkt for mig i den Stilling, jeg saaledes vil indtage, er Bestemmelsen i § 2, sidste Stykke: „Hvor der findes en Arbejdsret, har denne udelukkende Myndighed til at behandle og paafende Arbejdsstridigheder (jfr. § 3) optaaede i Virksomheder, hvis Arbejdssteder ere beliggende“ o. s. v. Altsaa for saa vidt der overhovedet oprettes en Arbejdsret, hører Frivilligheden op, og Tvangen indtræder; saa skulde visse Sager for denne Arbejdsret. Jeg mener, at det er de absolut vigtigste